

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 255/2026-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Trnave sp. zn. 12Nt/38/2025 z 12. decembra 2025 a jeho uzneseniu sp. zn. 12Nt/40/2025 z 12. decembra 2025 a uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 7Tos/1/2026 z 5. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 40, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 2, čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v záhlaví označenými uzneseniami Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) z 12. decembra 2025 vo veci návrhu sťažovateľa na prerušenie výkonu trestu odňatia slobody a upustenie od výkonu zvyšku trestu a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) z 5. februára 2026. Sťažovateľ sa domáha zrušenia namietaných uznesení a uplatňuje si náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.
2. Sťažovateľ vykonáva trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený na doživotie rozsudkom Mestského súdu v Bratislave z 24. mája 1995 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. februára 1996 pre pokračovací trestný čin vraždy spolupáchatelstvom, pokračovací trestný čin nedovoleného ozbrojovania spolupáchatelstvom a trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom. Sťažovateľ nastúpil na výkon trestu 16. februára 1996.

3. Sťažovateľ podal 26. novembra 2025 na okresnom súde návrh na prerušenie výkonu trestu odňatia slobody, ako aj návrh na upustenie od výkonu trestu odňatia slobody zo zdravotných dôvodov, keďže ochorel na ťažkú chorobu. Sťažovateľ v návrhu uviedol, že mu bol diagnostikovaný mozgový nádor, očakával, že sa bude musieť podrobiť operačnému zákroku, a domáce prostredie považoval za vhodnejšie na prípravu na operačný zákrok a prípadnú rekonvalescenciu po operácii s následnou rehabilitáciou. Okresný súd uznesením z 10. decembra 2025 vylúčil podanie sťažovateľa v časti návrhu na upustenie od výkonu zvyšku trestu odňatia slobody a o jeho návrhoch rozhodol samostatnými uzneseniami.

4. Uznesením sp. zn. 12Nt/38/2025 okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na prerušenie výkonu trestu odňatia slobody. Súd poukázal na stanovisko lekára zdravotníckeho zariadenia ÚVTOS a ÚVV z 8. decembra 2025, ktoré si súd vyžiadal. Podľa uvedeného stanoviska je sťažovateľ v pravidelnom sledovaní neurológa pre nádor v čelovo spánkovej časti mozgu, do úvahy pripadá operačné riešenie, pričom sa čaká na konziliárne posúdenie jeho zdravotného stavu z neurochirurgickej ambulancie Fakultnej nemocnice Nitra. Sťažovateľ má tiež nasadenú liečbu kardiológom s tým, že momentálne mu je poskytovaná dostatočná zdravotná starostlivosť a ďalší postup závisí od liečebného postupu na neurochirurgii v Nitre. Súd poukázal na podmienky na prerušenie výkonu trestu, ktoré vyplývajú ustanovenia § 412 ods. 1 Trestného zákona a § 5 ods. 3 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 475/2005 Z. z.“). Konštatoval, že zo stanoviska lekára zdravotníckeho zariadenia ÚVTOS a ÚVV vyplynulo, že sťažovateľovi bolo diagnostikované závažné ochorenie, avšak ústav je schopný zabezpečiť mu adekvátnu zdravotnú starostlivosť. V závere súd uviedol, že sťažovateľ, ktorému bola diagnostikovaná závažná diagnóza, je v súčasnosti schopný výkonu trestu odňatia slobody a toto ochorenie možno liečiť v podmienkach zdravotnej starostlivosti poskytovanej Zborom väzenskej a justičnej stráže počas výkonu odňatia slobody, a preto nevzhliadol v súčasnosti dôvod na prerušenie trestu zo zdravotných dôvodov a návrh zamietol. Poznamenal, že uvedené nebráni tomu, aby sťažovateľ v prípade zmeny okolností podal nový návrh na prerušenie výkonu trestu.

5. Uznesením sp. zn. 12Nt/40/2025 okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na upustenie od výkonu zvyšku trestu odňatia slobody. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s návrhom sťažovateľa, stanoviskom lekára zdravotníckeho zariadenia ÚVTOS a ÚVV Leopoldov z 8. decembra 2025, odpisom z registra trestov sťažovateľa, lustráciou v ZVJS, rozsudkom mestského súdu z 24. mája 1995 a uznesením najvyššieho súdu zo 16. februára 1996. Súd poukázal na ustanovenie § 413 ods. 2 Trestného poriadku a konštatoval, že sťažovateľ nenapĺňa materiálnu podmienku na upustenie od výkonu zvyšku trestu odňatia slobody. Zo stanoviska lekára zdravotníckeho zariadenia ÚVTOS a ÚVV Leopoldov nevyplýva, že by sťažovateľ ochorel na nevyliciteľnú životu nebezpečnú chorobu, a ochorenie, na ktoré je liečený, je liečiteľné v zdravotníckych zariadeniach zboru, ktoré mu dokážu poskytovať potrebnú zdravotnú starostlivosť tak, aby nebol ohrozený na živote. Preto žiadosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

6. Uznesením krajského súdu z 5. februára 2026 bola sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 12Nt/38/2026 z 12. decembra 2025 o zamietnutí žiadosti o prerušenie výkonu trestu odňatia slobody zamietnutá.

7. Krajský súd uviedol, že okresný súd pri zisťovaní skutkového stavu postupoval náležite a v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, obstaral všetky potrebné podklady pre rozhodnutie podľa § 412 ods. 1 Trestného poriadku, a to najmä odborné stanovisko lekára zdravotníckeho zariadenia ÚVTOS a ÚVV Leopoldov. Súd nemôže zdravotné otázky posudzovať len podľa tvrdení odsúdeného, musí vychádzať z kvalifikovaného medicínskeho podkladu, ktorý zodpovie jednak otázku závažnosti diagnózy, jednak otázku toho, aký liečebný postup je indikovaný a či je možné ho zabezpečiť počas výkonu trestu. Takýto postup v konaniach tohto druhu označil za štandardný a plne zodpovedajúci požiadavke náležitého zistenia skutkového stavu. Konštatoval, že okresný súd správne zistil skutkový stav a na jeho podklade správne aplikoval § 412 ods. 1 Trestného poriadku. K námietke sťažovateľa, že sa nemal možnosť oboznámiť a vyjadriť k lekárskej správe, krajský súd uviedol, že konanie o návrhu na prerušenie výkonu trestu je osobitným vykonávacím konaním, v ktorom zákon nevyžaduje kontradiktórne pojednávanie ani osobitné vyjadrovanie sa odsúdeného ku každému listinnému dôkazu. K námietke svojvoľného a arbitrárneho vyhodnotenia lekárskej správy krajský súd uviedol, že stanovisko bolo vypracované zdravotníckym zariadením ÚVTOS a ÚVV, ktoré je zo zákona oprávnené poskytovať zdravotnú starostlivosť odsúdeným a informovať súd o ich zdravotnom stave. Zdôraznil, že okresný súd nehodnotil medicínske otázky nad rámec obsahu správy, vychádzal z jej záverov, že sťažovateľovi je poskytovaná primeraná zdravotná starostlivosť počas výkonu trestu. Skutočnosť, že správu vypracoval praktický lekár pôsobiaci v ústave, sama osebe nespochybňuje jej použiteľnosť, najmä ak vychádza z odborných vyšetrení a konzultácií špecializovaných pracovísk. K požiadavke sťažovateľa na pribratie znalca z odboru neurológie a neurochirurgie krajský súd uviedol, že takýto dôkaz nebol v danom štádiu potrebný.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že súdy postupovali vo veci formálne, nezistili skutočný stav veci a tiež namieta výklad ustanovení § 412 ods. 1 a § 413 ods. 2 Trestného poriadku zo strany súdov, keďže vyhovie návrhu podmienili neprítomnosťou blízkej hrozby nebezpečenstva smrti, pričom vychádzali z lekárskej správy ÚVTOS a ÚVV Leopoldov. Zákonné normy pritom uvádzajú ťažké ochorenie (§ 412 Trestného poriadku) alebo nevyliciteľnú životu nebezpečnú chorobu (§ 413 Trestného poriadku). Sťažovateľ trpí ťažkou chorobou a z diagnózy tumoru mozgu je možné podľa jeho názoru laicky ustáliť aj nebezpečenstvo ochorenia ohrozujúceho život človeka.

9. Súdy neumožnili sťažovateľovi vyjadriť sa k predloženej lekárskej správe z ÚVTOS a ÚVV Leopoldov, neumožnili doplniť správy o jeho zdravotnom stave, prípadne navrhnúť do konania lekára špecialistu. Súdy neskúmali reálne podmienky vo výkone trestu, vychádzali podľa sťažovateľa len z tendenčnej lekárskej správy z ústavu, ktorú nebolo možné spochybniť prípadným odborným posudkom.

10. Súdy nedali sťažovateľovi náležitú odpoveď, prečo zabezpečili lekársku správu z ústavu, pričom si podľa sťažovateľa mali vyžiadať správu o zdravotnom stave sťažovateľa z nemocnice v Trenčíne. Súdy tiež mali porušiť právo sťažovateľa na zákonného sudcu tým, že jeden z jeho návrhov bol vylúčený na samostatné konanie, vo veciach mal rozhodovať senát, a nie samosudca. Sťažovateľ tiež namieta, že súdy nijako nešpecifikovali či bližšie neskúmali tvrdenia väzenského zariadenia o poskytovaní dostatočnej lekárskej starostlivosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 12Nt/38/2025:

11. Ústavný súd konštantne poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. V zmysle princípu subsidiarity poskytuje ústavný súd ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej právomoci.

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu o jeho návrhu na prerušenie výkonu trestu odňatia slobody sťažnosť, pričom túto možnosť sťažovateľ aj využil a posúdenie všetkých jeho relevantných námietok tak bolo v právomoci krajského súdu. Ústavná sťažnosť je tak proti uzneseniu okresného súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

III.2. K namietanému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 12Nt/40/2025:

13. Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením okresného súdu sp. zn. 12Nt/40/2025 vo veci návrhu na upustenie od výkonu zvyšku trestu odňatia slobody, sťažovateľ mal proti tomuto uzneseniu k dispozícii účinný prostriedok nápravy, a to sťažnosť krajskému súdu. Sťažovateľ neuviedol, či tento účinný prostriedok nápravy proti uzneseniu okresného súdu využil, a teda či sťažnosť podal. Právomoci ústavného súdu preskúmať namietané uznesenie okresného súdu predchádzala právomoc krajského súdu. Ústavná sťažnosť je tak proti uzneseniu okresného súdu podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

III.3. K namietanému uzneseniu krajského súdu:

14. Podľa § 412 ods. 1 Trestného poriadku ak odsúdený, na ktorom sa vykonáva trest odňatia slobody, ochorie na ťažkú chorobu, môže predseda senátu výkon trestu na potrebný čas prerušiť, vždy však preruší výkon trestu na tehotnej žene alebo matke dieťaťa mladšieho ako jeden rok.

15. Podľa § 5 ods. 3 zákona č. 475/2005 Z. z. ak zdravotný stav odsúdeného vyžaduje zdravotnú starostlivosť, ktorú nemožno poskytnúť v ústave, poskytne sa v potrebnom rozsahu v nemocnici. Ak nemožno poskytnúť zdravotnú starostlivosť ani v nemocnici, poskytne sa na nevyhnutne potrebný čas v inom zdravotníckom zariadení; stráženie odsúdeného zabezpečuje Zbor väzenskej a justičnej stráže okrem odsúdeného umiestneného v otvorenom oddelení.

16. Podľa § 63 zákona č. 475/2005 Z. z. odsúdenému možno prerušiť výkon trestu podľa osobitného predpisu na návrh riaditeľa, ak ochorie na ťažkú chorobu neliečiteľnú v podmienkach výkonu trestu. Predmetné ustanovenie odkazuje na § 412 Trestného poriadku a na požiadavku,

ak odsúdený ochorel na ťažkú chorobu, dodáva, že musí ísť o ochorenie, ktoré je v podmienkach ústavu na výkon trestu odňatia slobody neliečiteľné.

17. Na rozdiel od obligatórneho prerušenia výkonu trestu (ak ide o výkon trestu odňatia slobody tehotnej žene alebo matke dieťaťa mladšieho ako jeden rok) na predmetnú vec sa vzťahuje len fakultatívna možnosť súdu podľa § 412 ods. 1 Trestného poriadku prerušiť výkon trestu na potrebný čas z dôvodu, že odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody ochorel na ťažkú chorobu. Právna úprava predpokladá, že ide o dočasné prerušenie výkonu trestu na potrebný čas a vo výkone trestu sa bude môcť po odpadnutí dôvodov následne pokračovať. Pri rozhodovaní o návrhu na prerušenie výkonu trestu pre ťažkú chorobu všeobecné súdy posudzujú jednak otázku aktuálneho zdravotného stavu odsúdeného v čase rozhodovania súdu s ohľadom na požiadavky § 412 Trestného poriadku, ale tiež to, či je odsúdenému možné poskytnúť adekvátnu zdravotnú starostlivosť v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody, resp. či výkon trestu objektívne bráni poskytovaniu potrebnej liečby a zdravotnej starostlivosti.

18. Ústavný súd konštatuje, že neobstojí námietka sťažovateľa, že sa súdy nedostatočne zaoberali zistením skutkového stavu, že rozhodnutie súdov je formalistické. Okresný súd, ako aj krajský súd sa pri zisťovaní skutkového stavu zaoberali preskúmaním aktuálneho zdravotného stavu sťažovateľa, ako aj existenciou možností poskytovania zdravotnej starostlivosti v podmienkach výkonu trestu. Súdy považovali za dostatočne preukázaný zdravotný stav sťažovateľa správou ošetrojúceho lekára zdravotníckeho zariadenia ÚVTOS a ÚVV Leopoldov z 8. decembra 2025, a to v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o jeho žiadosti o prerušenie výkonu trestu bez potreby ďalšieho znaleckého dokazovania jeho zdravotného stavu z odborného medicínskeho hľadiska, a to osobitne aj vzhľadom na skutočnosť, že nebolo preukázané splnenie druhej zákonnej podmienky, nemožnosti liečenia sťažovateľa v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody.

19. Zo správy ošetrojúceho lekára vyplýva všeobecne objektívny lekársky nález nádoru v čelovo spánkovej časti mozgu, v dôsledku ktorého bola sťažovateľovi aktuálne v čase rozhodovania súdov poskytovaná zdravotná starostlivosť okrem ošetrojúceho lekára zdravotníckeho zariadenia ÚVTOS a ÚVV aj prostredníctvom neurologického oddelenia Fakultnej nemocnice v Nitre s tým, že sa ešte len očakávalo konziliárne posúdenie jeho zdravotného stavu a určenie liečebného postupu neurochirurgiou v Nitre. Z citovaného uznesenia krajského súdu jasne a zrozumiteľne vyplýva, prečo krajský súd považoval uznesenie okresného súdu za správne a stručne, ale jednoznačne odpovedal na rozhodujúcu otázku, prečo v čase rozhodovania nepovažoval aktuálne zistený zdravotný stav sťažovateľa pri existujúcich možnostiach jeho liečby v rámci výkonu trestu za taký, ktorý by tvoril prekážku samotného výkonu trestu odňatia slobody sťažovateľa. Súdy sa vyjadrili aj k požiadavke sťažovateľa o znalecké dokazovanie znalcom z odboru neurológie a neurochirurgie, ktoré nepovažovali v danom štádiu za potrebné, keďže účelom toho konania bolo len posúdenie otázky, či aktuálny zdravotný stav sťažovateľa tvorí prekážku výkonu trestu odňatia slobody, na posúdenie čoho okresný súd vykonal dokazovanie lekárskou správou ústavu. Vzhľadom na obsah stanoviska lekára zdravotníckeho zariadenia súdy ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnili, že nedošlo k naplneniu podmienok § 412 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s čl. 63 zákona o výkone trestu, teda že by išlo o ťažkú chorobu neliečiteľnú v podmienkach výkonu trestu.

20. K námietke sťažovateľa, že vo veci konal a rozhodoval nezákonný sudca (keďže jeden z jeho návrhov bol vylúčený na samostatné konanie a podľa sťažovateľa mal rozhodovať senát, a nie

samosudca) ústavný súd poznamenáva, že o návrhu na prerušenie výkonu trestu podľa § 412 ods. 1 Trestného poriadku rozhoduje predseda senátu. O návrhu sťažovateľa na prerušenie výkonu trestu vo veci sp. zn. 12Nt/38/2025 rozhodla predsedníčka senátu. Pokiaľ ide o vylúčenú vec návrhu na upustenie od výkonu zvyšku trestu, táto nebola predmetom preskúmania v rámci namietaného uznesenia krajského súdu.

21. K námietke sťažovateľa, že sa nemal možnosť oboznámiť a vyjadriť k lekárskej správe, sa krajský súd vyjadril k charakteru konania o návrhu na prerušenie výkonu trestu, v ktorom zákon nevyžaduje kontradiktórne pojednávanie ani osobitné vyjadrovanie odsúdeného ku každému listinnému dôkazu, pričom práve zdravotnícke zariadenie ÚVTOS a ÚVV je oprávnené informovať súd o zdravotnom stave odsúdeného sťažovateľa. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že sťažovateľ sa k svojmu zdravotnému stavu vyjadril v samotnom návrhu, ktorým inicioval konanie o prerušenie výkonu trestu, a jeho stanovisko k obsahu namietanej správy lekára zdravotníckeho zariadenia ÚVTOS a ÚVV bolo obsahom sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu a krajský súd sa jeho námietkami aj zaoberal. Zároveň sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ani neuviedol žiadne konkrétne výhrady, argumenty na podporu tvrdenia, že poskytovanie adekvátnej zdravotnej starostlivosti nie je možné v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody.

22. Krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Predmetné rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd považuje spôsob, akým krajský súd pristúpil k preskúmaniu a vyhodnoteniu námietok sťažovateľa, za ústavne súladný. Ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu je zrozumiteľné, konzistentné, logické a vychádza z ústavne akceptovateľného výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného poriadku a zákona č. 475/2005 Z. z.. Argumentácia krajského súdu v namietanom uznesení nie je ústavnou sťažnosťou relevantným spôsobom spochybnená, nie je formalistická, dáva sťažovateľovi jednoznačnú odpoveď na nastolené námietky. Rozhodnutie krajského súdu, pokiaľ ide o označené sťažnostné argumenty, možno posúdiť ako v súlade so zákonom a ústavne konformné, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil potencionálny zásah do sťažovateľových základných práv, ktorých porušenie namieta.

23. Na základe už uvedených skutočností bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

24. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že kritériom aplikovateľnosti tohto článku je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia čl. 6 ods. 1 dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „občianskych právach alebo záväzkoch“, prípadne o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07, IV. ÚS 53/08, m. m. II. ÚS 517/2016). Aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine

a treste. V konaní sa už nerozhodovalo o trestnom obvinení v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto tento článok nie je na dané konanie aplikovateľný. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

25. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadava, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

26. Ústavný súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z výsledku posúdenia ústavnej sťažnosti ústavným súdom je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

27. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2026

Robert Šorl
predseda senátu